

en opfattelse af virkeligheden, som de ser den her fra Christiansborg og fra den røde bygning, og så er der en anden virkelighed ude i kommunerne, som kommer til udtryk ved, at Kommunernes Landsforenings formand, Ejgil W. Rasmussen, udtaler sig, som han har gjort.

Så er spørgsmålet: Er der tale om vækst eller ikkevækst? Hvem skal man tro på? Jeg synes altså ikke, at jeg umiddelbart kan tro særlig sikkert på det, finansministeren forklarede før. Det kan selvfølgelig skyldes evnen til at formidle tingene, at jeg ikke syntes, det var så godt. Det kan godt være, det er bedre, men jeg synes nu heller ikke, hr. Kristian Jensen virkede overbevisende.

Vi må jo se på efterhånden, hvem der får ret, men jeg vil i hvert fald sige, at når regeringen møder Kommunernes Landsforening i forhandlingerne, skal den nok have bedre evner til at forklare sig, end den har haft her i Folketingssalen. Det er jo heldigvis Kommunernes Landsforening, der er modpart, og de har altså fremsat deres synspunkter, og så må man se på, om ikke de, der kender virkeligheden derude – som ved, at der er et pres på en række ting, som også ved, at de handicappede har problemer, og som også ved, at der er udsatte børn – nok alligevel har fat i et eller andet. Det skulle da være mærkeligt, hvis det bare var noget, de fandt på.

Den fg. formand (Grete Schødts):

Hr. Ole Stavad for en kort bemærkning, den tredje og sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg må sige til hr. Kristian Jensen, at det er et overraskende svar at påstå, at når 271 kommuner lægger deres budgetter nøjagtig de samme dage med meget forskellige talstørrelser, er det efter hr. Kristian Jensens opfattelse udtryk for, at der er styr på det og plan over det, når man ender med et nul.

Kl. 13.00

Det kan måske skyldes, at hr. Kristian Jensen ikke er medlem af Folketingets Kommunaludvalg, for vi havde jo besøg af en deputation både fra Amtsrådsforeningen og ikke mindst fra Kommunernes Landsforening, som i hvert fald gav udtryk for, at efter alle de kontakter, de havde med kommunerne, så var det efter deres opfattelse en tilfældighed, som de selvfølgelig hilste med tilfredshed, for alle prøver på at overholde de aftaler, de indgår. Men deres egen opfattelse var, at det var helt umuligt at styre, spe-

cielt når man er inde på noget, hvor man, som man har gjort med amterne, straffer ved en overskridelse på 0,02 pct. Det svarer sådan cirka til 3 kr. om måneden for en indkomst på en 250.000-275.000 kr. Når man går dermed, er det helt umuligt at styre.

Jeg kan bare konstatere, at når hr. Kristian Jensen svarer på den måde, så bliver det lidt meningsløst at tage diskussionen. Jeg havde håbet, at vi kunne få en principiel diskussion om kollektive aftaler, om individuel afstraffelse og om den måde, skattestoppet er indrettet på, som reelt betyder, at man fjerner det lokale demokrati eller en stor del af det.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Først til hr. Ole Stavad: Jeg sagde netop, at når man kigger tilbage på, hvad der er fakta, hvad der er virkeligheden efter at have kigget på sidste års kommuneaftale, så er virkeligheden jo den, at kommunerne udviste – jeg tror heller ikke, at det er efter nogen stor plan – den ansvarlighed, at de kunne overholde skattestoppet set under ét. Det klarede man sidste år, og det er jeg sikker på at man også vil klare i år. Det var det, der var hr. Ole Stavads spørgsmål, og derfor er det naturligt, at det også var det, jeg svarede på.

Til hr. Aage Frandsen: Jeg er meget enig med hr. Aage Frandsen – det er jeg i flere ting – når hr. Aage Frandsen siger: Lad os nu diskutere, hvad vi ved noget om. Lad os nu se på, hvad virkeligheden er. For det er ganske rigtig, at når der er to forhandlingspartnere, så er der ofte to forskellige synsvinkler, der er to sider af sagen, der er to synsvinkler. Men det er trods alt noget, vi ved noget om. Vi ved nemlig, hvad virkeligheden er om regnskabet for 2002. Vi ved også, hvad der bliver sagt, også fra SF's side.

Jeg kan ikke huske, om hr. Aage Frandsen var særlig højtråbende i den anledning, men det var andre af hr. Aage Frandsens partifæller. Man sagde nemlig, at der ville være nedskæringer, at der ville være besparelser, at der ville være massefyre i 2002, den største sociale nedskæring i 20 år.

Men hvad er virkeligheden? At det var helt forkert! Virkeligheden var, at der var vækst. Virkeligheden var, at der var flere offentligt ansatte. Virkeligheden var, at der har været et større offentligt forbrug i 2002, endda et større offentligt forbrug end det, vi lagde op til.

Det sparespørgelse, der er blevet kørt frem med hele dagen i dag, eksisterer ikke. Og jeg